

Compostela, 30-V-72

C-8-6-72

Querido amigo:

Certo que lle debo carta desde o ano pasado, en que María Victoria Armento me enviou o seu libro "LONXE". Sinto ter incurrido en tanta demora, mas non sei que ocorre co tempo que non me deixa vagar para as cousas que o precisan. Con lle deín que desde hai dous anos teño prometido reunir varios traballos meus xa publicados para recollelos nun libro, por idea de varios amigos que pre-sionan cordialmente nese sentido, e aínda non tiven vagar para facelo, coído que comprenderá que as demoras epistolares non son intencionadas.

En o seu libro de poemas, de saudoso lirismo intimista. En conxunto dan unha impresión de sinceridade emotiva que a sinxela expresión fai moi comunicable. As veces mesmo teñen un certo recendo de poesía popular. Períbese nelas unha sensibilidade cultivada na introversión subxectiva e con arela de trascender desa soledade. Todo isto é o que os seus poemas me supuxeron considerados de cara ao autor. Considerados cara a poesía galega, siguen conservando o acento de sinceridade sentimentais. Tal, pro, en conxunto, quizais resulten lenes de mais. Non hai que esquecer que no tocante a lirismo - a poesía da intimidade humana -, en galego temos grandes voces poéticas e por iso resulta inevitable a comparación nunha valoración ouxectiva. Naturalmente, a miña opinión é totalmente subxectiva e, mesmo por eso, moi discutible. Non ten por que lle dar demeritado valor. Mai, xa que ma pide,

considero que lla debo de manifestar con toda lealdade, insistindo, desde logo, en que é discutible en todo momento. En materia de arte, as opinións sempre son discutibles.

Tamén quero decirle que acho os poemas de "Lonxe" de desigual valor, cousa por outra banda ben natural. Un dos que mais me gustan é xustamente o primeiro de todos, ou sei o que lle dá o título ao libro. Tamén me gusta o titulado "San Rumbó". Outro que me gusta é o titulado "Diante da Galería dos Absentes". E o titulado "A íntima conexión". O titulado "Diálogo in-sible" é ben atinado na súa intuición, aínda que quizais poida mellorarse na expresión para lle doar a forza. O "Epitafio pra unha arca emigrante" ten un certo auge de orixinalidade, como tamén a titulada "O meu rival". Gústame a "Oda galés-guaraní".

En fin, na súa carta anunciame que está en Xixón de paso para a Coruña, e onde podo que poderá trasladame dentro de algúns meses. Eso quer decir que poderemos ter ocasión de falar de todas estas cousas. Eu vou con algunha frecuencia por alí. Tamén imos algunha vez a Xixón, porque de alí é a miña muller, pro máis e máis espaciadamente que pola Coruña, que está a un paso.

Perdoe que non lle teña escrito a Extremadura, como debiera facer. Créame que non foi intencionadamente.

Un saúdo cordial do seu amigo

Ramón Piñeiro